

Friederike Mayröcker

ez a létráskocsi, ez a zokogás, ez az utána következő 70 év,
ez a kaptató Anyámmal a falu utcáján felfelé (akkor,
D*.-ben) a kocsi keresztjével kezünkben, ó, emlékszel még
az utca okkerszínű porára (csupasz) lábamon,
a keresztre a magaslaton ahol a mezők és a rétek
mintegy tárt karokkal terültek el és mi a közeli
kőbányánál kisebb és nagyobb köveket gyűjtöttünk, ezek
a grották, Isten virágai D.-ben, *miközben a pallón biirkák
vonultak stb.*

Valaki, 1 álom dombosodik élém, hó lehet vagy hattyú,
a mozgó primulák POMPÁJA a víz fölött / az élet misztifikálása
80 kellemes nyár, ah, emlékszel még az eperre
a (kövekkel koszorúzott) ágyásokban a nagy kertben, a
kövirózsára, a fehér liliomra, a hibiszkusz felhőjére az
illatozó lugasokban, a MADONNÁRA, akit ott láttam, *ahol a rejtett
ibolyák sarjadtak*
(de szétesnek csontjaim...)

2008. II. 6.

* A weinviertelbeli Deinzendorfban töltötte Friederike Mayröcker 11 éves koráig a nyarakat.
Kurzívval Hölderlin-idézetek vagy parafrázisok találhatók a versekben, melyek a Suhrkamp kiadónál 2009-ben megjelent *Scardanelli* c. kötetből valók.

-nak

mert annyira alárendeltem magam, naponta megyek a sziklához, ahol a rózsák nyílnak (Höld.), ez a letekintés a lejtőről, a nagy zöld lejtőről a mormogó Firenze városára, akkor, a zöld olajfákkal teli dombon álltam, vagy lenéztem az ablakból az olajfák ligetére (Hain), úgy, hogy remegett a szívem, még fiatal voltam és az ég Firenze városa fölött végtelennek tűnt, akkor, Saraval és Robertóval és kézenfogva VELE, sokáig álltunk így, elmélyülve az (inszenált) Firenze város látványába és a szerelem sok éve alatt még előttem álltak a gyász, a könnyek, a vágyódás évei; tudatlan, mit sem sejtő voltam (amikor mint 1 korai virág) Höld. gyakran árnyékodban, bölcsességedben járok, olykor bepillantok a Bécsi Erdő határának zöldjébe, de mindig felejthetetlen a barátokkal együttes pillantás a magaslatról (már el-sárgultak volt a füvek?) a kedves Firenze városára. Most már előregedtem annyi tavasz, tél, futó nyár után, és szívemet kifürkészték akkor, ott, a lugasban, (mialatt a láthatáron a lélegzetelállító ciprusok szegélye)

Kurt Neuman-nak

2008. III. 4.

Az élet huulláma. Höld., valójában a kaszás

Tübingen, a keskeny mezei úton, ösvényen poroszkáltunk, a mezei úton, balról a Neckar, úgy, ahogy folyt és áramlott századokon át, hullámai kíséretében poroszkáltunk
zöldegeskertecskéken túl, virágpompás partok mentén,
gyantával a fejemben jegyeztem fel akkor „Egy kutya árnyéka a folyóban“, pedig saját árnyékom volt, és *az ösvényen időztek még a virágok, míg a hangok félénkek, a fülemüle*

Hölderlin – A FÉKTELENSÉG eleven repkénye zöldült, akkor, R.-ben reggel a féktelenségtől lelkesen, mintegy megszállottan, reggel félig meztelenül a harmatos mezőkön át és megmondhattam neki azt, amit különben senkinek se mondhattam volna, de őt sose találtam *többé* (az elmosódott fénykép, amin keze 1 nyitott könyvet tart, csupán keze, arca nélkül) –

szagosmügeillat a kaszás erdeiben, szemem sarkában a piszkos, felázott és vihardúlt stb. ég
és mintha hangja *más erdőtől* jönne de *Ő* az és szemeit *sarkallja*

életképtelen lettem. De az első fehér ibolyák
ajkain / fenyők, teljesen megszenesedett kezecskék szobácskám
padlóján / eközben szívem és lábam mindegyre
remeg

2008. III. 16.

FORDÍTOTTA SCHIFF JÚLIA

© Korényi Kinga